

Osudové obrazy z doby mého duchovního žákovství

Ludwig Polzer-Hoditz

*XIII. obraz
prosinec 1942*

Sanatorium Wiesneck.

Já: Brzy tomu budou už tři roky, kdy tak
náhle musela jsi opustit Tannbach,
zamilovaný tvůj domov. Laskavou péči
a občasné uzdravení našla jsi zde.
Velkou hádankou byla mi tvá nemoc.
Přišla, opustila tě a vždy se zase vrátila.

Berta: Tak tomu asi bude napořád, úplné
uzdravení není mi souzeno.

Já: Po tisíci musím říci,
že nikdy neztratil jsem víru, tu nemoc
vidím jen co zkoušku.

Berta: Mnoho jsem chybila.

Já: Žádný člověk není bez chyb.
Jen na své chyby neměla bys hledět.
Tvůj život byl tak bohatý a krásný.
A tady můžeme se vždycky zase vidět.
Tolik času strávil jsem již zde, co nikde
jinak nebylo by možné. Tentokrát, jak
věřím, osudu mohu rozumět.
To porozumění dal mi významný zážitek z

&

poslední doby.
Je spojen s takzvanou válkou, se starostmi,
které přinesla.
Obrazy se vynořily v mojí duši a byl jsem
vyzván, abych psal.
Stará starost o říši z léta 17., nutila mě
sepsat drama nešťastného korunního
prince.
Bylo mi, jako bych měl jemu a jeho císařské
matce pomoci.
Potom potkal jsem tu přítele,
s nímž, jak objevil jsem,
pojí mě nejhlubší duchovní pouto.
Za to vděčím tobě!
I ztrátu drahé domoviny vidím co nutnou
pro náš osud. Budoucnost zajisté to potvrdí.
Drahý přítel P. M.
napsal mi po sepsání těch obrazů
báseň, jež mi říká,
že jsem správně jednal
a čin lásky vykonal.